

TEMA: SOLIDARITETSARBEJDETS IN(TER)VENTIONER

MIN BEGYNDELSE SOM FLYGTNING

Af Arlene Bugabo

Jeg ledte efter et sted, hvor jeg er velkommen og accepteres.
Jeg ledte efter et sted, hvor jeg kunne finde fred, ro, sikkerhed og kærlighed.
Jeg følte mig ikke velkommen i Danmark.
Jeg blev behandlet som en forbryder, som en uønsket person.
Inderst inde håbede jeg og bad til, at de danske politimænd kunne se, at jeg ikke var
en forbryder.
Jeg kom til Danmark, fordi jeg ville redde mit eget liv.
Jeg følte mig fortabt og ensom.
Jeg mærkede deres foragt og ønskede kun døden.
Jeg følte lede blot ved at eksistere.
Jeg kunne ikke bevise min uskyld, for jeg befandt mig, hvor jeg ikke skulle være, og
det var min forbrydelse.
Det var en ulykkelig tid, som jeg ikke ønsker for nogen – du græder, og der er ikke
nogen til at fjerne dine tårer.
Heldigvis er jeg ikke død, livet fortsætter, og jeg valgte handlingens vej, som fører
mod forandring.
Ti år senere vendte jeg tilbage til Danmark for at tale om flygtninge.
Livet byder på mange overraskelser!
Jeg vidste ikke, hvordan rejsen tilbage til Danmark ville blive.
Jeg havde stadig en frygt for at blive foragtet og komme i fængsel igen, hvis jeg
krydsede den danske grænse.
Min mand og min lille pige rejste med mig for at støtte mig.
Jeg krydsede grænsen uden problemer, fordi jeg havde opholdstilladelse i Europa.

Jeg blev ikke længere betragtet som forbryder, og denne gang ønskede de mig et godt ophold.

Det var en stor lettelse. Jeg var glad, men stillede også mig selv en række spørgsmål. Er det virkelig mig, der bydes velkommen, eller er det min opholdstilladelse? Kunne mit EU-identitetskort komme ind i Danmark uden mig? For jeg kunne ikke selv komme ind i Danmark uden min opholdstilladelse. Hvorfor er min opholdstilladelse vigtigere end mig, selv om jeg er den, der skaber kontakten? Hvorfor kan vi ikke tilbyde beskyttelse, hvor der er forbindelser og grundlag for at skabe gode relationer? For det eneste, vi behøver, er kærlighed. Der vil altid være relationer mellem mennesker. Uanset om man er udlænding eller indbygger i et land, har alle ret til at forsøge at gøre disse relationer gode og til at skrive samfundets historie. Vi har så meget tilfælles og en masse at dele. Jeg er glad for, at tingene forandrer sig, og jeg er positiv, for kærligheden vinder altid til sidst.

Gør den ikke?

Jeg var også bange for at krydse den danske grænse igen, fordi jeg aldrig kan glemme, at jeg ikke fik lov til at være i Danmark.

Jeg kan ikke glemme, at politimanden sagde til mig, at jeg var kriminel, at jeg var illegal.

Jeg var bange og magtesløs.

Jeg bemærkede også, at man ved grænsen mellem Tyskland og Danmark kontrollerede biler med udenlandske nummerplader.

Jeg havde også hørt i medierne, at flygtninge ikke er velkomne i Danmark, og tanken om at vende tilbage gjorde mig derfor bange.

Alle mennesker fortjener at få en velkomst, som varmer hjertet.

Dengang fik jeg ikke den velkomst i Danmark, som jeg havde håbet på, men denne gang fik jeg en god velkomst, og jeg håber, at tingene vil ændre sig i fremtiden.

Jeg håber, at folk vil se, at vi alle er ét stort fællesskab. Hvis blot vi kunne fokusere på vores ligheder i stedet for på forskellene, ville vi erkende, at der kun er én verden.

Der er ikke noget galt med mig! Måske er det tabu for dig, at jeg kommer til dit land og spørger: Må jeg spise, drikke, le, synge, danse, lege ...?

Det er mine behov og også dine!

Skal vi ikke gøre disse ting sammen?

Oversat af Joachim Wrang efter "My beginning as a refugee".